

[Ministeren for offentlige arbejder.]

tiets ændringsforslag ville have den konsekvens, at der ikke kunne iværksættes én meter nyt vejbyggeri, at der ville være tale om, at man måtte bremse op for allerede igangsat vejbyggeri. Det nytter ikke noget, at hr. Glensgård siger, at det forslag fra fremskridtspartiet, vi behandlede for nylig, skulle kunne afbalancere det forhold, for det kan det ikke. Og hvis ikke jeg husker meget fejl, gik fremskridtspartiets forslag ikke ud på at eliminere hele den planlægning, men at man skulle have fornyede undersøgelser, hvilket er noget helt andet.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Den skal blive meget kort. Ministeren kan sikkert erindre både fra denne behandling og få refereret fra tidligere behandlinger af forslaget om indfletning af motorvejen, at vi sagde, vi af økonomiske grunde ikke ville være med til at anlægge denne vejstrækning. Bemærkningerne til lovforslaget går udelukkende på økonomien, de går på, at den danske samfundsøkonomi nu er så ringe, at vi ikke kan iværksætte et sådant stort byggeri. Det er ikke lang tid siden, vi havde første behandling; ministeren har måske kun set overskriften.

Dohrmann (FP):

Jeg vil gerne sige, at det er da godt, at det ikke er ministeren, man skal bede om ordet her fra talerstolen, for efter de udtalelser han kom med, satte han ligesom et stort spørgsmålstejn ved, om fremskridtsfolk overhovedet havde nogen berettigelse her i folketinget. Det er det da gud ske lov ikke trafikministeren, der afgør, det har vi vælgerne til, og jeg er helt sikker på, at de vælgerne, som også skal stemme næste gang, langt vil foretrække den løsning, som udvalget nu har fundet frem til, fremfor den smalsporede, 2-sporede løsning, som trafikministeren i sin surhed over, at han ikke får gennemført det, han ønskede, nu bebrejder fremskridtspartiet både det ene og det andet for.

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde, at det var svært at være fremskridtsmand i finansudvalget, og det tror jeg da gerne, men det er også svært for os andre at forstå fremskridtspartiet. Vi oplever i sag efter sag, at fremskridtspartiet er dybt uenig med os andre, vi

diskuterer vildt og voldsomt, og så oplever vi en sag, hvor fremskridtspartiet er enig med os andre, hvor der er et bredt flertal i folketinget, og det giver signalet til et endnu mere hidst angreb. Det er egentlig svært at forstå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget

forkastedes med 103 stemmer mod 26; 6 medlemmer stemte hverken for eller imod.

§§ 1-4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om elektriske stærkstrømsanlæg.

(Lovforslag nr. L 90. Fremsat 15/3 77. Første behandling 26/4 77. Betænkning 18/5 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Gert Petersen (SF):

Jeg skal blot sige, da socialistisk folkeparti på grund af bl. a. den særlige struktur, energitudvalget har, ikke er medlem af dette udvalg og derfor ikke har kunnet medunderskrive betænkningen, at vi som bebudet ved første behandling både i denne samling og ved første behandling i forrige samling vil stemme imod det lovforslag, der her er tale om. Det er en EF-følgelov. Jeg var lige ved at sige, at det kan endda være, hvad det være vil, men det er en ualmindelig elendig EF-følgelov, som forringer den situation, som vi har i dag.

Vi har fra SFs side i almindelighed været forholdsvis afslappede i bedømmelsen af EF-

[Gert Petersen.]

følgelovene. Hvis der var EF-følgelove, som betød klare fremskridt, har vi, selv om vi er modstandere af fællesmarkedet, alligevel støttet sådanne love, men her er der tale om en følgelov, der som sagt er et helt klart tilbageskridt, og det må være logisk for os at stemme imod den. Det ville egentlig også være logisk for andre partier uanset deres bedømmelse af og deres forhold til fællesmarkedet. Det er dog ejendommeligt, at man, fordi man har været tilhænger af Danmarks indtræden i fællesmarkedet og mener, det er en god ting, så også skal danse nøjagtig efter den melodi, der slås an i Bruxelles. Men vi må jo konstatere, at det er kendsgerningen. Det gør man.

Vi har ved to førstebehandlinger hørt ordførere her fra talerstolen stå og kritisere forslaget og så slutte af med at meddele, at de alligevel vil stemme for det. Jeg skal da også indrømme, at sådan som det hele er konstrueret, når der foreligger en beslutning i fællesmarkedet, er Danmark forpligtet ifølge Romtraktaten til at acceptere denne beslutning. Men så kunne man da godt spørge: hvorfor i alverdens riger og lande skal det så overhovedet forelægges dette folketing? Vi fik at vide, inden vi kom ind i fællesmarkedet, at uanset den formelle forpligtelse, der lå i Romtraktaten, havde det danske folketing alligevel sin suverænitet. Jeg synes, der her var en lejlighed for folketinget og for de mange, som jeg ved findes i denne sal, som meget vel kan se, at der er tale om en kraftig forringelse i forhold til den bestående tilstand, til at demonstrere, at de mener, at dette folketing stadig har suverænitet. Hvis forslaget bliver vedtaget ved tredje behandling, er jeg meget bange for, at man må konstatere, at det er vedtaget mod bedre vidende hos et flertal, simpelt hen fordi man skal følge de beslutninger, som fællesmarkedets instanser har taget.

Fra SFs side anlægger vi som sagt et afslappet syn på disse ting. Hvis det er beslutninger, som virkelig betyder fremskridt, støtter vi dem, men hvis det er beslutninger, der betyder tilbageskridt, går vi imod dem, og jeg synes, at de, der er tilhængere af Danmarks medlemskab af fællesmarkedet, egentlig skylder både os andre og sig selv at anlægge den samme synsvinkel og derfor, da der her er tale om et lovforslag, som er et tilbageskridt, hvilket ingen kan sætte spørgsmålstegn ved at det er, i dette tilfælde følger deres overbevisning og stemmer imod lovforslaget ved tredje behandling.

Ib Nørlund (DKP):

Ved tidligere behandlinger er det jo allerede blevet påvist, at der her ikke alene er tale om en EF-lov, men også om en usandsynlig meningsløs lov. Det mest rosende, jeg synes man kan sige om EF-partierne og deres repræsentanter i denne forbindelse, er den mærkbare flovhed, hvormed man bevæger sig rundt om den varme og ildelugtende kartoffel, som dette forslag i virkeligheden er. Og det er jo kommet yderligere frem under udvalgsbehandlingen.

For det første har vi fået selve direktivets ordlyd bragt frem, som ganske klart stiller hele spørgsmålet om sikkerheden ved disse elektriske apparater i baggrunden for kravet om, at den fri og hærgende konkurrence skal brede sig alle steder på disse områder. Vi har i virkeligheden her et nyt bevis for, at det, som ofte siges til højre i salen, at konkurrencen regulerer alting til det bedste, heller ikke holder her, for som det også er påvist, er der jo tale om, at helt op til halvdelen af de elektriske apparater, som skal undersøges, er blevet kasseret, men altså ikke vil blive kasseret nu.

Ydermere er der under udvalgsbehandlingen fra Forbrugerrådet kommet en udtalelse, som er optrykt i betænkningen, og som jeg vil henlede tingets opmærksomhed på. Man siger dér ganske klart:

»... at der med lovforslaget vil ske en forringelse af den sikkerhedsgaranti, forbrugerne har med den nuværende Demkoordination, ...«

Man går videre og siger, at den nuværende ordening – jeg citerer:

»... har givet forbrugerne en meget stor sikkerhed, og at ændringer i en eksisterende lovgivning ikke bør gennemføres, uden at der gives forbrugerne sikkerhed for, at de ikke udsættes for en uantagelig risiko.«

Det, som forbrugerrådet har sagt i den forbindelse, er, at kontrollen kunne blive effektiv, hvis reglerne om indsendelse af produkter til Demko blev udformet sådan, at produkterne skulle indsendes en måned før de blev markedsført, men som ministeriet tolker det, afvises denne mulighed totalt med henvisning til et EF-direktiv.

Ydermere er det kommet frem under udvalgsbehandlingen, at man ikke engang oprettholder en minimal konsekvens i sin måde at gribe disse ting an på, idet det nemlig er oplyst fra ministeriets side, at EF-direktivet ikke foreskriver nogen harmonisering af kontrolforanstaltningerne, men alene af konstruktions- og

[Ib Nørlund.]

prøvningsbestemmelserne. Det vil altså sige, at der alligevel ikke er den totale harmonisering, som man siger det er en absolut nødvendighed at vi skal bøj os for.

Fremskridtspartiet har deraf draget den følgelutning, at så burde vi gå helt ud på de løse ordninger, som findes i andre EF-lande. Vi drager den modsatte konsekvens og synes, at der netop heri måtte være et holdepunkt for, at man kunne modsætte sig at gennemføre denne meningsløse lovgivning og den forringelse, der er tale om. Her kunne der være en chance for for en gangs skyld at vise en lille smule rygrad. Som vi har sagt det i betænkningen, ville vi ikke skønne, at det, selv om man gik imod disse meningsløse bestemmelser, ville have storpolitiske konsekvenser i forhold til fællesmarkedet eller noget i den retning. Der må dog være grænser for, hvilke dårskaber man lader sig drage med i bare under henvisning til et EF-direktiv.

Vi vil derfor opfordre tinget til for sin egen værdigheds skyld at stemme dette lovforslag ned.

Mølgaard (DR):

Det ligger desværre uden for det muliges kunst for mig at fremhæve nogen positive sider ved dette lovforslag, og det er det jo egentlig for de fleste. Det er en helt generel mening om dette lovforslag, at det ikke er et godt lovforslag set ud fra danske industriinteresser og danske forbrugerinteresser. Der er nogle, der nok synes, at det hidtidige Demkosystem måske heller ikke har fungeret tilstrækkelig godt, og at der også er opbygget nogle tekniske handelshindringer via dette Demkosystem, som måske ikke var helt hensigtsmæssige, heller ikke set med forbrugerøjne, og det kunne der så være grund til at prøve at lave ændringer af med henblik på, at vi fik et godt dansk system. Vi får nu et ikke godt dansk system, ved at vi harmoniserer i forhold til EF.

Alle må jo erkende, at dette er noget, som vi, hvis vi accepterer det, accepterer på grund af EF-medlemskabet, og der skal nok her i salen være nogle, der synes, at det har vi en moralsk forpligtelse til i konsekvens af den afgørelse, der faldt den 2. oktober 1972. Men netop dengang var der også adskillige, der påpegede den selvbestemmelsesret, der fortsat ville være for os, selv om vi trådte ind i EF. Jeg vil gerne opfordre enhver i denne sal, der

troede på disse bemærkninger om, at vi bevarede en selvbestemmelsesret, til her at vise det, hvor det så eklatant er i modstrid med enhver dansk interesse set ud fra enhver synsvinkel at acceptere dette. Enhver EF-tilhænger, der dengang påpegede over for befolkningen, måske i beroligende øjemed, at vi bevarede en selvbestemmelsesret, bør nu vise, at man troede på det ved at stemme imod dette lovforslag.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke ministeriet for den måde, man har besvaret udvalgets spørgsmål på. Jeg mener, at man har undladt at tilsløre noget som helst. Det er fremgået klart og tydeligt, at der her er tale om forringelser, og at der her er tale om, at man direkte på foranledning af et EF-direktiv ikke har lov til at opretholde en rimelig god ordening, som fandtes her i landet i forvejen. Den klarhed i besvareelserne vil jeg gerne takke for.

Der siges i ministerens svar på Forbrugerrådets henvendelse – det er optrykt i betænkningen – at Forbrugerrådets ønske i realiteten svarer til den nugældende forudgående obligatoriske typegodkendelse, og så konkluderes det alligevel: den af Forbrugerrådet ønskede ordening vil derfor ikke kunne gennemføres. Nærlig fordi EF modsætter sig det. Det er klar tale.

Den typegodkendelse, vi har haft hidtil, har virket rimelig godt, siger jeg, og det siger jeg på baggrund af, at vi også gennem udvalgsarbejdet har fået forelagt de dødelighedsstatistikker i forbindelse med elulykker, som er tilgængelige. Disse statistikker viser klart og tydeligt, at Danmark med den hidtidige ordening har ligget pænt i bunden med hensyn til dødsfald foranlediget af elulykker. Det er endda målt på befolkningsantal, og det vil sandsynligvis se endnu mere skævt ud i forhold til f. eks. Italien, hvor dødeligheden er 3–4 gange så stor, hvis man målte i forhold til elforbruget, eller hvis man målte i forhold til antallet af de installationer, som der kan ske disse ulykker ved.

Sådan har det altså været hidtil. Denne dødelighedsstatistik er ikke optrykt i betænkningen. Jeg skal derfor af hensyn til dem, der senere måtte være interesseret, henvide til, at det står i besvarelsen af udvalgets spørgsmål nr. 10.

Der er en anden interessant besvarelse, som heller ikke er optaget i betænkningen, og som jeg derfor skal ofre et par ord på at gøre opmærksom på. Det er besvarelsen af udvalgets

[Wilhelm.]

spørgsmål nr. 12. Dette spørgsmål gik på, hvilken mulighed den danske regering havde for at påvirke direktivets indhold, og så kommer der sådan halvanden side om, at man faktisk ikke rigtig havde nogen muligheder, man havde forsøgt så godt, man kunne, og man havde opnået en overgangsordning, men slutningen på den udredning er dog også ganske interessant i sin åbenhjertighed, selv om den er lidt snørklet. Jeg vil gerne have lov at citere de sidste 3 linjer, hvori der står:

»Kontrollen med, om konstruktionsforskrifterne er opfyldt, er helt overladt til de enkelte medlemslande alene med den begrænsning, at kontrollen ikke må udgøre en hindring for omsætningen.«

Det synes jeg er ganske karakteristisk for, hvad det her går ud på, og jeg er aldeles uenig med den ordfører, der for lidt siden sagde, at denne lovgivning er meningsløs. Den er ikke spor meningsløs. Meningen er ganske klar. Der må ikke være nogen hindring for omsætningen, og så er det flintrede ligegyldigt, hvordan dødelighedsstatistikkerne ser ud, og så er det flintrende ligegyldigt, hvad de partier, der nu stemmer for det her, sagde af pæne ting, da man diskuterede arbejdsmiljølovgivning, alt det uforpligtende sludder. Når det kommer til en ganske konkret lille ting, er kriteriet ifølge EF, at vi kan kontrollere lige så meget, vi vil, bare det ikke udgør nogen hindring for omsætningen.

Det her var simpelt hen til at dø af grin over, hvis ikke kendsgerningen er, at efter al sandsynlighed betyder det en forøgelse af dødsfaldene her i landet alene af dene grund med ca. 20 stykker om året. Det gør, at det alligevel ikke er til at dø af grin over, og jeg skal anbefale, som andre har gjort, at alle, der har en lille smule modstandsvilje over for de her EF-direktiver, stemmer nej til dette lovforslag.

Johan Philipsen (V):

Der foreligger den risiko, at nogle danskere på et senere tidspunkt gav sig til at læse denne debat, og så skal det ikke være således, at der kun er sagt en lang række negative ting af en række personer repræsenterende partier, der er imod EF og imod alt, hvad der bare smager det mindste af EF. Man fremstiller det sådan, at det, at man fjerner handelshindringerne, skulle være til skade for Danmark.

Må jeg gøre opmærksom på, at en virksomhed som Danfoss overhovedet ikke kunne eksistere, hvis vi ikke havde et marked, hvor der ingen tekniske handelshindringer var. Og så er den samlede sum af disse udtalelser i min vurdering den, at de ærede ordførere meget naivt tror, at vi her i landet er i stand til at repræsentere den højeste sagkundskab på alle områder.

Jeg har i en årrække været Landbrugsrådets repræsentant i Elektricitetsrådet og har dermed fulgt Demkos arbejde meget nøje. Det ejendommelige i denne sag er, at det største fremskridt, vi har fået i retning af sikkerhed og med hensyn til elektricitetsulykker i dette land, har vi fået fra det Vesttyskland, som man altså hermed ikke vil være i stue med. Det var de såkaldte HFI-relæer, eller det, der hedder højfølsomme relæer, som utvivlsomt har forhindret mange ulykker og mange brande i dette land. Dette være sagt for at få en smule afbalance-ring, hvis jeg skulle løbe den risiko, at nogen på et senere tidspunkt skulle læse denne debat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om fremskudt dige for Tønder Marsk.

(Lovforslag nr. L 178. Fremsat 11/5 77. Første behandling 18/5 77. Betænkning 20/5 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmål om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Normann Andersen (S):

Det er vel ikke enestående, at et lovforslag af karakter som det her foreliggende kan frem-